

Prediking over Zondag 22 vr. 58

- Het eeuwige leven -

Vraag 58: Wat troost scheidt gij uit het artikel van het eeuwige leven?

Antwoord 58: *‘Dat, nademaal ik nu het beginsel der eeuwige vreugde in mijn hartgevoel, ik na dit leven volkomen zaligheid bezitten zal, die geen ooggezien, geen oor gehoord heeft, en in geen mensen hart opgeklommen is, en dat, om God daarin eeuwiglijk te prijzen’.*

Liturgie:

Schriftlezing: Openbaring 20:11-21:9

Psalm 27 : 3

Psalm 43 : 2, 3 en 4

Psalm 150 : 1

Psalm 106 : 3

Gemeente,

We gaan vanavond beginnen aan het slot van de behandeling van de twaalf artikelen in de catechismus. U weet dat de catechismus onder de noemer van de verlossing de inhoud van het geloof bespreekt en dat aan de hand van de twaalf artikelen van ons ongetwijfeld christelijk geloof. Het apostolicum of ook wel het credo (dat weten de catechisanten wel) betekent: ik geloof. Welnu, wij hebben dus uitvoerig gesproken over het geloof in God de Vader, het geloof in God de Zoon en ook over het geloof in God de Heilige Geest. En de laatste weken zijn we bezig geweest met de zogenaamde versierselen van de kerk. Dat zijn de weldaden: de vergeving der zonde, de wederopstanding des vleses en het eeuwig leven. Vanavond dus na de voorgaande keer breedvoerig stil gestaan te hebben bij de opstanding der doden nu over het eeuwig leven. Natuurlijk is het niet zo dat alléén in deze vraag en in dit antwoord het leven het geestelijke en het eeuwige leven aan de orde komt, want dat begint al in Zondag 1 met de vraag: ‘wat is uw enige troost in leven en in sterven?’ En u kent het antwoord en anders kunt u het lezen achter in uw Psalmboekje. Dat spreekt er overal doorheen en dat kijkt u overal aan. De catechismus wordt doortrild van dit leven. Het is maar niet een droge opsomming van feiten en artikelen, maar het is één levend organisch geheel waar het geestelijk leven, dus ook het eeuwigheidsleven (het leven uit de eeuwige God), telkens u aankijkt. En toch is het goed om apart eens stil te staan bij dit artikel van ons geloof, dat opnieuw geen wetsformule is, maar een touw dat uit de hemel naar de aarde hangt. Als een belofte van God, net als de andere elf artikelen waaraan arme zondaren houvast hebben!

Vandaar dat hier onmiddellijk weer gevraagd wordt naar die troost. We zagen dat de vorige keer ook. ‘Wat troost u de opstanding des vleses?’ ‘Wat troost u het artikel van het eeuwig leven?’ We zagen toen breedvoerig en daar komen wij nu niet op terug, dat er in een mensenleven een hard gevecht gaande is met de dood in allerlei gestalten: Met de zonde (dat is de oorsprong van de dood), met al de angsten, met al de ellende van het leven samen. En opnieuw treft ons de vraag naar de troost. En we hebben de vorige keer naar Mozes gekeken toen God hem zo hoog optilde, dat hij op de berg Pisga, over de Jordaan heenzag. Dat was maar een hele kleine lint die door dat landschap slingerde. Hij mocht met een verwonderend oog dat beloofde land van het zuiden naar het noorden en omgekeerd in bezit nemen. Jawel, hij kwam er niet, maar hij mocht het wel indrinken.

Gemeente, we hebben toen gezien dat Mozes daar niet bleef, maar dat God hem begroef en het aardse Kanaän voor hem een perspectief, een belofte, een garantie was van de eeuwige erfenis. En nu gaat het dus niet zo zeer over de opstanding (dat ook wel) maar meer dat via de opstanding der doden, wanneer Jezus wederkomt, het eeuwige leven in zijn definitieve gestalte aanbreekt. Het is een eeuwige leven. Daar is dus een opstanding tot zaligheid, tot redding. Daar is ook een opstanding ter veroordeling, tot verdoemenis. Daarover spreekt één van de artikelen van de geloofsbelijdenis: het laatste artikel 37. Dat de goddelozen onsterfelijk zullen worden op die manier, dat zij gepijnigd zullen worden. De catechismus gaat daar niet op in, maar wij komen er straks wel op terug. Hier gaat het over het eeuwige leven, dat andere is de eeuwige dood. Dat staat nooit op gelijk niveau met het eeuwige leven.

En wat is dat nu precies? Ach gemeente, daar hebben wij eigenlijk geen woorden voor. Straks gaan we luisteren naar de Schrift. Maar eerst willen we luisteren naar een man die er geweest is, die dat volle eeuwigheidsleven heeft meegemaakt. Weleenswaar in wat hij zelf noemt een optrekking, dus dat hij niet in het lichaam, maar in de geest was, waar het eeuwigheidsleven voluit aanwezig was. Dat is Paulus. En hij heeft daar dingen gehoord, zegt hij, die het een mens niet geoorloofd is uit te spreken. Dat kan hij ook niet. Dat is van een heel andere orde. Daar kunnen wij met zijn allen niet bij. Paulus zegt: dat kan ik niet navertellen hoe groot, hoe geweldig dat is. Die het een mens niet geoorloofd is uit te spreken. Daar zouden de Godvrezenden van Zoetermeer, als ze konden, u meer over kunnen vertellen, die nu reeds boven zijn. Maar wat wij wel kunnen, dat is eerbiedig luisteren naar de Schrift, naar de Bijbel. Wat zegt de Bijbel over het eeuwige leven? Dan zegt de Bijbel, dat Gods Woord eeuwig is in de eeuwige Christus, in de Christus die naar beneden kwam, maar dat de Geest ons de geheimen daarvan openbaart. Die Geest legt het open. En die Geest gebruikt allerlei woorden als paradijs, hemel en derde hemel, vreugde, koninkrijk, kroon en erfenis. Als even zoveel aanduidingen voor datgene wat alle verstand te boven zal gaan.

Het is merkwaardig dat de Bijbel in de eerste plaats over het eeuwige leven negatief spreekt in die zin wat het niet is. De Bijbel spreekt erover als een bevrijd zijn van het smartelijke en smadelijke en het schandelijke. Hier op aarde dragen wij de schande van onze zonde en van de zonde van het hele menselijke geslacht en van Adam de eerste. Wij dragen de smart als gevolg van de zonde en ook de smaad (soms terecht, soms ten onrechte) omdat God van Zijn kerk zegt dat zij zeer laag genoteerd staat op de beurs van deze wereld. Niemand vraagt naar haar. Gemeente, er wordt negatief gesproken in die zin dat het géén doodslichaam is met alles wat er aan is, maar dat het een verheerlijkt lichaam is. Géén zwakheid! Géén tranen! Géén wet der zonde en des vleses die ons gevangen houdt. Géén klachten. Géén verachtering in de genade, zodat u iemand snakkend hoort zingen: ach dat ik daar nog eens terecht kwam. Géén verberging van Gods aangezicht. Géén overheersing door het ongeloof, dat nu zo vaak heer en meester is. Géén verleiding tot en aanhitsing tot de zonde in ons hart. Géén oude mens. Ja, géén zonde! En dat niemand zal zeggen: 'Ik heb honger'. Dat niemand zal zeggen: 'Ik heb dorst'. Dat niemand zal zeggen: 'Ik ben ziek'. Want God zal al de tranen van de ogen afwissen. Daar is géén dood meer. De begrafenisondernemers kunnen wel inpakken. Er is géén rouw meer. Er is géén gegil meer.

Wat dan wel, als we nu eerst zagen wat het niet is! In de eerste plaats is het aanschouwen van God, drieënig in het Lam. Want het Lam is in het midden van de troon. Dat is wat! Hij staat er als geslacht. Gods aangezicht te zien, dat is Gods openbaring naar ons toe. En dat in een zo overstelpende mate, dat er een oceaan van gelukzaligheid is. Dat al de leidingen van Gods voorzienigheid, al de leidingen van de kinderen Gods samen, te vergelijken is met rivieren en beekjes die uitmonden in deze oceaan der verlustiging, in God drieënig. Dat is hier zeer ten dele, maar daar niet. Daar is het volkomen Gods aangezicht te zien. Want hier heeft de helderste christen nog zoveel beneveling in zijn of haar verstand. Zij moet nog zoveel afpassen van Gods almacht naar onze mogelijkheden. Maar gemeente, wat is het een ontzaggelijk wonder wanneer God Zichzelf gaat openbaren naar de mate dat wij dat kunnen hebben!

Dat zijn diepten waarin een mens ondergaat en weer bovenkomt. En waarin Hij God vlak in het aangezicht zal zien. Hij komt hier nooit mee klaar! Hij zal zich nooit één seconde (gesteld dat onze tijdslimiet daar geldt) vervelen. Er staat gelijk Hij is. Wij zullen Hem zien, zegt de apostel, gelijk Hij is. Mozes had er wat van. Want Mozes sprak met God aangezicht tot aangezicht. We zouden zeggen: tête à tête. Zo heen en weer. En Mozes stond met één been in de hemel, boven op de berg. U weet het, en zijn gezicht, hij wist het zelf niet, straalde de heerlijkheid Gods uit, zodat de Israëlieten hem niet konden aanzien. Maar Mozes moest terug. Mozes moest weer van de berg af. En wat heeft die man daar meegemaakt beneden. Een hoererend volk, dansend om het gouden kalf. En hoe heeft hij het er zelf afgebracht, zodat hij het beloofde land niet in mocht. Dat is wat gemeente: Als de mens vlak voor de hemelpoort gelegen heeft en hij moet terug! Weet u daar iets van? Als de mens het leven weer in moet met zijn doodsbestaan, met de gevechten en met al wat eraan vast zit. Kijk, dat zien van Gods aangezicht laat een mens niet leeg. Want wij zullen Hem gelijk zijn. En in dat gelijk zijn, zit ook het gelijkvormig zijn. Dat wil zeggen we zijn op God aangeschapen. En het bestaat niet dat wij op de aarde, laat staan in de eeuwige heerlijkheid, één moment gelukkig zouden zijn, zonder dat onze allerdiepste verlangens door God Zelf worden vervuld.

Er zitten hier jongens en meisjes en die hebben ogenblikken dat ze zeggen: ja, dat is mooi, dat is prachtig! Er zijn er ook bij (en dat hebben ze allemaal min of meer) die zeggen: eigenlijk ben ik mijzelf vaak een raadsel. ik hoop dat dat heel diep gaat. Ik weet met mijzelf géén weg. Daar zitten onvermoede diepten in mijn leven die ik nooit en nooit voor mij kan krijgen. Nu, de sleutel draagt God in Zijn hand! Gemeente, het is verzadigd te worden met God. Verzadigd te worden met eten en drinken als u hongerig bent op de aarde is al een grote zaak. Maar in God verzadigd te worden en door dat zien van God veranderd te worden is nog veel groter. Dat gebeurt hier op aarde al. Daarover straks, we hebben het nu over de heerlijkheid. Dan heeft Mozes geen deksel meer nodig. Dat was, laten we maar zeggen, een gordijntje zo voor zijn gezicht. Dat de Israëlieten niet zo hem hoefden aan te kijken. Dat moest Mozes. Hij droeg een stukje van de hemel mee naar deze boze aarde. Maar dat hoeft dan niet meer. Want Gods Naam staat op het voorhoofd geschreven. Het verheerlijkt lichaam zal blinken als de zon. Gemeente, dat kunnen we op aarde niet hebben. Als Jesaja Gods uiterste klederzoom in de tempel ziet, en de engelen daar omheen hoort roepen: 'Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen', beeft de hele tempel met Jesaja erbij en die zegt: 'Wee mij, want ik ben een man van zondige lippen'. En als Daniël iets van die verheerlijkte God ziet, valt hij als dood aan de voeten van God. En bij Johannes is dit precies zo. Dat komt omdat wij in dit bestaan die volheid van Gods tegenwoordigheid niet verdragen kunnen. Dan is het maar gelukkig dat God Zich niet onbegrensd openbaart, want dan zou een mens smoren in de liefde. Dan zou de mens sterven. U zegt: dat is een goede daad. Dat kan zijn, maar de Heere wil ook dat wij onze taak doen. Kijk, nu gaat het om die eeuwige heerlijkheid, dat is de verzadiging van door God geschapen verlangens. Dat is het hart ophalen aan God en aan Zijn algenoegzaamheid. Daar is een overvloed bij God. De Leidsman zal hen leiden aan de stille fonteinen. Daar kan dus geen sprake zijn van werkeloosheid, die als gesel telkens op aarde weer terugkeert. Integendeel, in de hemel is de grootste activiteit.

In de hemel wordt er ontzaglijk veel gezongen. De schepping van hemel en aarde is getoonzet in een lied. Er wordt in de Bijbel gezongen door mensen die met de staf van Gods Geest worden aangeraakt. Denk maar aan de lofzangen, aan de Kerstzangen. En naarmate de Bijbel haar voltooiing nadert in het laatste Bijbelboek, horen wij onophoudelijk zingen. Engelen en gezaligden en de vertegenwoordigers van de schepping. Gemeente, dat is wat: als er op aarde vereniging is in het lied! We kunnen wel samen zingen, maar niet allemaal tegelijk praten. Maar wat is het op aarde al een zegen als de harten ineen vloeien in een lied tot eer van God! Wat zal het zijn als heel die verlore schare, die niemand tellen kan, uit alle geslachten, taal en natie en tongen, alle rassen en huidskleuren, als met één stem, als de stem als van vele wateren, als de stem met vele donderslagen zingt: 'Halleluja, want God is onze Koning en het Lam dat op de troon zit'. Dat begint hier op aarde. 'Komt maakt God met mij groot'. Want dat is wat als een mens het op aarde niet aankan, en die een ander nodig heeft en zegt: kom er eens bij, want ik kan het alleen niet klaarkrijgen. Het is een wonder voor mij.

De ware religie, jongens en meisjes, verveelt nooit. De verglaasde orthodoxie verveelt wel. Maar de ware religie kan nooit boven het wonder uitkomen! Het is verlost uit de grote verdrukking, waar de afgrond van de verlorenheid achter hen ligt. Waar de onnaspeurlijke rijkdom Gods en waar het bloed van Christus centraal staat, aan de ene kant de rust geeft. (Er blijft een rust over voor het volk van God.) En aan de andere kant in de grootste activiteit brengt. Ze kennen geen rust dag noch nacht, omdat zij God vereren in Zijn tempel. De kronen van de oudsten gaan heen en weer. Zij rollen van hun hoofd naar de voeten van het Lam en van de voeten van het Lam weer terug op hun hoofd en weer terug.

Gemeente, het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de rijkdom, de eer en de dankzegging! Dat wil ook zeggen dat er geen storing in deze gemeenschap is. Dat gebeurt op aarde maar al te vaak. Je bent naar de kerk geweest, je hebt een zegen ontvangen, althans je hebt met indruk geluisterd. Je bent er vol van en je buurman loopt met je mee en zegt: er was vanmorgen weinig bij he? Want de ene mens is een leeuw voor een ander. Soms ook Gods kinderen onder elkaar. U zult zeggen: dan zijn ze niet op de plaats. Dat zal waar zijn, maar het gebeurt. Dominees en voorgangers zijn net als appels, die soms van de ene kant naar de andere kant worden geschopt. En ach gemeente, in zichzelf is het niet veel zaaks, maar u mag er wel voorzichtig mee zijn als u ze niet dag en nacht draagt in de voorbede. Ook met gastpredikanten moet u even voorzichtig mee zijn. Want God kent de harten. We hebben te letten op het Woord. Maar daar wordt het nooit meer gestoord. Dat is wat gemeente! Want hier is het zo, dat de diepste gevoelsaandoening (hoewel het geloof meer is dan het gevoel) verstoord wordt. Daar heeft de duivel zijn sluiptwegen voor. Wij moeten met onze gevoelens niet voorzichtig zijn, maar toch wel onder de kritiek van het Woord blijven. En hoe teer ligt dat, wanneer de vrede Gods onze harten en zielen vervult.

Gemeente, daar zal geen tijd meer zijn. De tijd is een orde voor dit leven. De klok gaat in de hemel niet mee. De kalender ook niet. Die kunt u afschaffen. En hier betekent de tijd dat na een Elim (dat is een plaats van verkwikking) soms een heel bitter Mara wacht. Maar daar is het anders. Hier is geen avondmaalsviering gelijk. Daarom verveelt het de kinderen Gods nooit, al gaan ze er vijftig jaren aan, om aan het avondmaal te gaan. In tegendeel. Het is altijd nieuw en toch zegt Jezus dat het voor Hem ook nieuw is, want Hij heeft het avondmaal met Zijn discipelen gevierd en zegt: 'Ik verlang er zo naar om dat met u nieuw te vieren in het koninkrijk Gods'. Dat is wat: Dat de Heere Jezus ernaar verlangt om nieuw, opnieuw, maar ook spik-splinter nieuw, het te gebruiken! Gemeente, we hebben het al laten voelen: Het is daar zo, maar het begint niet daar, het begint hier! Dat zegt de catechismus: 'aangezien ik hier de beginselen (dus de eerste aanzetten zouden wij zeggen) van de eeuwige vreugde in mijn hart gevoel'. Is het geloof dan toch gevoel? Niet zonder meer, maar het staat er niet buiten. En hoe zal een mens dat voelen? Och, de Bijbel is eenvoudig als wij eenvoudig gemaakt worden. Dat is het ook eenvoudig. Het gaat om de kennis van God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest en van onszelf. En om de kennis van de Middelaar der verzoening. Want wie met Gods Woord in aanraking komt, die komt met dynamiet in aanraking. Dat is kracht. Dat beweegt. Dat doet ook weerstanden uit een spatten. Gods Heilige Geest doet deze ingaan met kracht. Gods Heilige Geest leidt tot de vergeving der zonden en tot het bloed van Christus, tot de afkeer van de zonde en tot de lust en het vermaak in de dingen van het koninkrijk Gods. Kijk gemeente, in elke vriendschap zijn geheimen, in elk huwelijk zijn ook geheimen. En zo heeft God ook geheimen die Hij Zijn volk, de één meer, de ander minder, laat zien. Dat zijn Zijn verbondsgeheimen. Geheimen als Hij ons toelaat in Zijn binnenkamer, als Hij ons al de laden en kasten laat zien van Zijn beloften en van Zijn toezeggingen. Geheimen van het wonder van de God-mens. En van de eeuwige raad Gods ter zaligheid. En ook van de Heilige Geest. De Heere God zegt dat Hij woning maakt in Zijn gemeente, maar ook in het hart. En de Heilige Geest getuigt dat Hij woning maakt voor de Vader en voor de Zoon. Zodat een mens in het klein en de gemeente in het groot een tempel is van de levende God.

Gemeente, er is hier een voorsmaak. Iets van het bruidsleven wordt hier gekend. De Heilige Geest geeft licht zodat wij weten wat ons van God geschonken is. En dat weten we op zijn best als we voor de rest het helemaal niet meer weten. Want dat weten is niet een constant weten dat je het in je broekzak hebt. Maar het is een zegel, het is een merk van de Heilige Geest Zelf. En dat wordt opgepoetst en gaat blinken. Het gaat stralen wanneer alle andere dingen wegvallen. Kijk, dat wil de Heere hier al doen! Het zijn beginselen of aanzetten. Want de Heilige Geest is de eerste gave die God geeft. Die eerste gave die wij ontvangen nadat wij tot het geloof zijn gekomen. Hoewel die Geest ons tot het geloof heeft gebracht. Kennen wij deze aanzetten van het eeuwige leven? Hier staat het vrij en frank. 'Dat aangezien ik de beginselen van de eeuwige vreugde in mijn hart gevoel .

De Heere Jezus zegt dat er velen zijn die op de brede weg wandelen en weinigen op de smalle weg. Daarom is het ook zaak dat we ons beproeven. Dat we ons hele hart van binnen en van buiten open leggen voor God. Daar komt bij dat mensen die voor een tijd geloven (en dat komt op alle leeftijden voor) soms gevoelens hebben die als twee druppels water gelijken op het echte levensgevoel van de kinderen Gods. De apostel spreekt daar ook van. Mensen die iets van de gaven van de toekomstige eeuw hebben gesmaakt. Maar ze zijn later afvallig geworden. Ze hebben Christus opnieuw gekruisigd. Waar ligt nu het verschil gemeente? Wat is nu het verschil tussen een tijdgelovige en een ware gelovige? Ik dacht dat het in de eerste plaats vastzit op de diepe kennis van zonde én genade. Tijdgelovige gaat nooit mee in de verbrijzeling van hart en leven voor God. Hij gaat niet mee in de uitnemende verbazing over de genade Gods. Het is een oppervlakkige kennis. Ongetwijfeld is er ten diepste is er wel iets van God. Het is zijn algemene gave van God die trouwens in alle religies voorkomen. Gevoelens van gelukzaligheid. Die zijn zondermeer niet zaligmakend. Maar ze spruiten niet voort uit de verslagenheid van het hart en uit het wonder van de verzoening door Christus. Want God werkt voornamelijk in het hart en ook wel in het hoofd. De tijdgelovige zegt de Heere Jezus te hebben. Maar die heeft geen wortel. Er is meer boven de grond te zien dan onder de grond. Het gaat er niet diep in en het slaat niet aan. Het gaat ook niet naar beneden. En dat is dan ook de reden dat de hoop wegvalt op den duur. Want zij vallen ter stond af als het gaat knellen. En ga zo maar door. Het is er niet bestand tegen. Ik zou haast zeggen: u kunt u zelf wel beproeven hieraan of u het zelf gedaan hebt of God heeft het gedaan? En natuurlijk bent u als God het gedaan heeft er levensgroot bij betrokken. Maar dat u in God rust of in uzelf rust, dat is een groot verschil!

En gemeente, daar moeten we op letten. Want anders wandelen we, zoals de Bijbel zegt, in ons eigen vuur. En er komt niets van terecht. Habakuk heeft tenslotte niet geroemd in Gods weldaden, maar hij heeft geroemd in God, toen er géén rund op de stal was. En toen alles kaal was gevreten. Toen sprong hij nog van vreugde op in God. Dat is genade. Want dan gaat het ons om God. Om God alléén. En om God totaal. Dat wil niet zeggen dat wij Zijn weldaden verachten, hoe zouden we dat kunnen. Maar de ware gelovige heeft in de meest stikdonkere nacht, als de Geest het licht ontsteekt, God over. En dat is alles. En het andere gaat voorbij. Bileam was een andere man die prees Gods volk bijzonder. Hij vond ze welgelukzalig. Jawel, maar hij had er heel geen zin in. Het kan dat je zegt: o, wat is die man toch gelukkig, maar je gaat zelf een andere kant uit. En je dacht dat dat goed ging. Dat loopt heel slecht af. Tijdgelovigen breken niet met de zonde. Gemeente, toets uzelf daar aan! Want als het bij u allemaal nog niets is, dan kan het vandaag nog goed worden. Van God uit. Want de Bijbel vermaant u ontwaken uit de strikken van de duivel. Want de Heere God heeft geen lust aan uw dood, maar aan dat eeuwige leven. Als het nu zo nauw ligt (en het ligt nauw van onze kant) beproeft uzelf! Hoeveel meer geldt dat van mensen die er helemaal geen behoefte aan hebben. Mensen die uiterlijk vroom en deugdzaam leven, maar helemaal vreemd zijn aan dit leven. Als u dat nu eens allemaal op u laat inwerken, wat zegt God vanavond? Waar gaat het nu met u op aan? Want de middelen van de genade zijn er en worden gebruikt. Maar als ze ons niet onder God brengen, dan zullen ze nog tegen ons getuigen en zullen ze ons nog in het aangezicht aangrijpen. En dat wordt u gezegd om u neer te slaan. Jawel, maar om u er ook op te wijzen op die God Die uw leven wil.

Gemeente, wat is het een voorrecht wanneer wij door Gods genade dat leven hebben leren kennen. Dat andere leven, zeggen mensen weleens. Jawel. Dat is het leven uit God, het leven uit Christus en het leven uit Zijn Heilige Geest. De Heere wil dat Zijn volk geoefend wordt. Dat doet Hij op velerlei manier. Teveel om allemaal op te noemen. Maar bij Job ging het zo dat God hem alles afnam. En door de verrekijker van het geloof zag Job God en zei: 'Ik zal Hem zien en niet als een vreemde'. En Paulus heeft aan het eind van zijn leven getuigd dat 'hij de loop voleindigd had, dat hij de strijd gestreden had en God zij gedankt dat hij het geloof behouden had'. En dat hem was weggelegd een krans, bestaande in rechtvaardigheid en in overeenstemming met de heilige wil Gods in die Borg en Middelaar, die God hem geven zou. Of weet u dat persoonlijk niet? Zingt u als u voor deze zelfbeproeving wordt gezet? Zijn de vertroosting van God u te klein? De Heere geeft ze niet in dezelfde mate. De een weet er meer van dan de ander. Dat is niet om elkaar het hoofd af te slaan, maar om elkaar te onderwijzen en elkaar te leren. Heman hoorde er ook bij. En u kent Heman, of niet? Heman uit Psalm 88? Deze man zegt van zichzelf dat hij doodbrakende was van zijn jeugd aan. Hij droeg Gods vervaarnissen. Je zou haast zeggen Gods tormenten. En toch was Heman een ware gelovige. Wij moeten oppassen voor de maat. Die moet zijn naar maar de maat van Gods Woord. Het gaat om het centrum. Is de zonde u bitter? Is de Heere Jezus Christus u noodzakelijk, wezenlijk noodzakelijk? De rest is het opwassen in de kennis en de genade van de Heere Jezus. En dat is nodig om vrucht te dragen.

Want het leven is hier kruis dragen, zich zelf verloochenen en Jezus navolgen. Dat is géén naar leven, jongens en meisjes. Dat is een heerlijk leven, maar niet voor je vlees in de zondige zin van het woord. Die genade hebben wij zo nodig als draagvlak en als een wolkkolom boven ons, om ons kruis elke dag op ons te nemen en gewillig te zijn de weg die God met ons gaat. Dat we misschien aan de ene kant in ons leven hoe langer, hoe stiller worden. En aan de andere kant, hoe langer hoe meer werkzaam worden met God, en Zijn Woord en Zijn belofte. Dat Hij die waar zal maken. Daar komt dan ook het verlangen uit voort. Want het is weleenswaar zo dat God Zijn volk Zijn raad laat uitdienen, maar ook de tijd laat uitdienen. Hij geeft ze toch een verlangen. Een verlangen naar Hem Zelf. Daar mogen we naar staan. Verlangen naar dat vervuld worden en het gezalfd worden met de Heilige Geest. En dan kort de reis op. Het is niet zo ver meer voor allen die de Heere vrezen. Het is maar een ogenblik en naarmate u ingewikkeld bent (let daar goed op) in de liefde Gods in Christus, in diezelfde mate verliest de dood zijn prikkel. Denk maar aan Mozes. En daarom mag u zeer nauw leven, opdat uw uitgang ruim zou zijn!

Amen

G. Boer